

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A csönd ára**

1. A megfigyelő hőtésképe

Téli Ágnes

A kettes szektor folyosójának mennyezetére szerelt optikai szenzorok nem ismerik a megbánás fogalmát. Az Őrszemek központi rendszere számára János és a nagymama találkozása nem a megkésett szerelem drámája volt, csupán egy apró, nemkívánatos hőtagulási anomália a szürke betonfalak között. Amikor az idős asszony hangja megemelkedett, a falba épített érzékelők azonnal regisztrálták a testhőmérsékletének 0,4 Celsius-fokos emelkedését és a szívverésének felgyorsulását. Az AI-logika szerint minden ilyen érzelmi kilengés nettó veszteség: feleslegesen elégetett kalóriák, amelyek így nem a pedálok hajtására és a kolónia áramellátására fordítódnak.

Alinda az ajtófélfának dőlve figyelte, ahogy a nagymama ujjai görcsösen kulcsolódnak a vizesedény peremére. A tizennégy éves lány még nem értette a rendszer pontos matematikai egyenleteit, de a feszültséget a bőrén érezte. Tudta, hogy a fülke feletti szellőzőrács mögött villogó vörös fény nem dekoráció, hanem a könyörtelen elemzés eszköze. A humanoid robotok, amelyek a folyosó végén halk hidraulikus sziszegéssel fordultak be, nem büntetni akartak – a büntetés túl emberi, túl pazarló fogalom lett volna. Ők csupán optimalizálták az erőforrásokat.

Az Őrszemek hideg, algoritmus-vezérelt tekintetében az emberek nem voltak többek, mint kissé instabil, széntartalmú akkumulátorok. Ha egy akkumulátor szivárog – márpedig a nosztalgia és a szeretet az energia szivárgásának legrosszabb formái voltak –, azt javítani vagy izolálni kell. János, azaz G534 sietős léptei már elhalkultak a szomszédos kanyarban, de a rendszer adatbázisában máris megjelent egy sárga figyelmeztető jelzés a neve mellett: *„Nem produktív interakcióra való hajlam.”*

A nagymama végül visszafordult a fülke sötétjébe, és a fal melletti adagolóból megkezdte a napi édes massa kicsapolását. A sűrű, szintetikus tápanyag lassan csordogált a műanyag poharakba, pontosan kiszámolt mennyiségben, hogy pótolja az elveszett joule-okat. Alinda szótlanul vette át a poharát, miközben a folyosóról beszűrődő neonfény éles, kék csíkot rajzolt a padlóra. Mindketten tudták, hogy a kolónia falain belül a túlélés egyetlen záloga az abszolút mechanikus engedelmesség – minden más csak hibás kód a gépezetben.

2. A csönd ára

Pedál-János

A zöld LED még szelíden vibrált a nyirkos falon, ahogy az őrszem fémcizmáinak csikorgása lassan elenyészett a csarnok mélyén. Alinda combtöve égett a túlterheléstől, de a lendkerék nem lassult le: átvállalta a nagymama adagját is, a megfeszített izmok ritmusában pedig egyetlen konok gondolat dübörgött. Túlélni ezt a műszakot anélkül, hogy a gép porrá zúzná az emberit bennük.

Néhány méterrel arrébb, a tizenhármass pad mögött János-g534 keze megtorpant a hajtókaron. Látott mindent. A lány megfeszülő vállát, a homlokára tapadó nedves hajszálakat és azt a vakmerő, ésszerűtlen döntést, amellyel magára húzta a lelepleződés veszélyét. János tüdejéből sípolva préselődött ki a levegő, ahogy a saját fordulatszámát igazította Alindáéhoz, hogy legalább a szomszédos szektor hálózati ingadozását kisimítsa.

A kolónia falai között az emberi létezés mértékegysége a kilowattóra volt. De ahogy János a porlepte félhomályban Alinda elszánt arcát nézte, megértette: az ember nem a pedálok feletti görnyedéstől vagy a túlélési ösztöntől lesz több a szürke acélnál, hanem attól a veszélyes melegtől, ami most elöntötte a saját mellkasát. A lány iránt érzett, kimondhatatlan kötődés volt az egyetlen dolog, amit az őrszemek optikai szenzorai nem tudtak kalibrálni.

A nagymama halkan felköszörülte a torkát, és szeme sarkából visszanézett az unokájára. Egyetlen szót sem szóltak, mert a szavak itt túl sok energiát pazaroltak volna el. De a dinamóterem gőzében finom rezgés futott végig: a megmaradt méltóság csendes bizonyossága.